

SIS POEMES DE YEHUDA AMICHAÏ

Traducció de Manuel Forcano

De *Primers poemes* (1948-1962)

EN TORNAR, VAN DIR-ME NO TENS CASA

En tornar, van dir-me no tens casa
i ja no et queda res. I que em toca fer la guerra
un altre cop
i vessar la meva pròpia sang,
i jo era un, ara molts, d'aquí a poc un de sol altra vegada.

El dia de l'aniversari del món,
van regalar-li idees noves
embolicades amb paper de diari i sang,
i jo vaig venir-hi amb les mans buides.
Jo era pobre, ara un indigent, d'aquí a poc un malaurat.

Sóc l'últim de la llista i entre la multitud el més baixet
però alt quan penso en la primavera i quan estimo.
Sóc un dels qui no esperen gaire,
les meves finestres obertes. No vull anar-me'n.
Jo era el meu pare, ara sóc jo, d'aquí a poc el meu fill.

Ja havia anat prou lluny, la guerra s'havia fet gran,
tot allò que pensava m'esgotava
i m'era feixuc com les mans de Moisès.
Però no hi havia ningú per aguantar-me-les.
I jo era d'on, ara sóc aquí, i d'aquí a poc cap a on.

ORDRES A UNA CAMBRERA

No treguis els gots ni els plats
de la taula. No eixuguis
la taca de les estovalles. És bo que ho sàpiga:
han viscut en aquest món abans de mi.

Jo compro sabates que han estat abans d'un altre home.
El meu amic té els seus propis pensaments.
La meva estimada és la dona d'un altre home.
La meva nit la fan servir els somnis.
Als vidres de la meva finestra es veuen marques de pluja.
Als marges del meu llibre hi ha notes que d'altres han escrit.
Al pla de la casa on vull viure
l'arquitecte hi ha dibuixat gent estranya a la porta.
Al coixí del meu llit
hi ha la marca del cap d'algú que ja no hi és.

Per això, no treguis res
de la taula. És bo que ho sàpiga:
han viscut en aquest món abans de mi.

JERUSALEM

En un terrat a la Ciutat Vella,
una bugada estesa a la darrera llum del dia:
el llençol blanc d'una dona que m'és enemiga,
la tovallola d'un home que m'és enemic
i que és per eixugar-li la suor del front.

I al cel de la Ciutat Antiga
voleia un estel.
I a l'origen del fil,
un nen
que no veig
a causa de la muralla.

Hem posat moltes banderes
han posat moltes banderes.
Per fer-nos creure que són feliços.
Per fer-los creure que som feliços.

De *També el puny fou una vegada una mà oberta i dits* (1989)

EN LA HISTÒRIA DEL NOSTRE AMOR

En la història del nostre amor, sempre
un de nosaltres va ser una tribu nòmada
i l'altre un poble sedentari. Quan vam intercanviar els papers
tot va anar en orri.

El temps passarà davant nostre com les imatges d'un paisatge
davant els espectadors quiets d'una pel·lícula.
Fins i tot les paraules ens passaran
per la boca, i les llàgrimes
pels ulls. El temps passarà
per a cadascun de nosaltres al seu lloc.

I en la geografia del nostre continuar vivint,
qui serà una illa i qui una península
ho veurem clar només i cadascú a part
en les nits d'amor amb d'altres.

NO DIGUIS SERÉ EL QUE VAIG SER

Vam ser feliços junts
com dos que en un anunci publicitari
fan propaganda d'una cosa que no serà mai seva.
I en els rètols del carrer hi havia direccions
i noms de llocs i molts nombres
però ni un sol cor que bategués vermell.

I no diguis seré el que seré
i no diguis el que va ser com si no hagués estat,
creu-te els somnis, creu-te les cases abandonades,
creu-te les cavernes, escolta el seu passat gloriós,
creu-te la cera damunt la taula
que va ser una espelma, que va ser rusc de mel
i no diguis seré el que vaig ser
perquè no seràs el que vas ser. I no oblidis
que també un tarongerar fosc floreix en blanc
i no m'oblidis.

ÉS TERRIBLE RECONÈIXER

És terrible reconèixer morts
després d'una allau o d'un combat.
Però encara és més terrible reconèixer-los
quan són vius i caminen
o a les set del vespre van carrer amunt.
Quan l'oblit deixa de ser
i el record no ve a substituir-lo.

Perquè l'eternitat s'engalana només d'eternitat,
aigua morta dins de l'aigua
i s'alça també des de l'aigua,
els núvols només van entre núvols.
No pas així els homes:
es veuen obligats a anar entre ferro
i entre pedra
i entre allò que no els estima.

Jo tenia un oncle amb ferro
de la primera guerra mundial
per tot el cos, i el va dur
fins després de la segona.
I en morir van tornar a separar-se:
del ferro van fer-ne noves bombes
i del meu oncle oncles nous,
un nou oblit.

Els articles d'aquest número 3 de la revista *Veus baixes*,
publicats al març de 2015,
amb ISSN 2254-5336,
es publiquen amb llicència Creative Commons:
se n'autoritza la reproducció sempre que se'n citi l'autor,
que sigui sense propòsits comercials
i que no se'n facin elaboracions derivades

